

Στεφάνι αγριολούλουδα

του **Ζάχου Βασιλείου**

Έρθες μονάχη, βιαστική,
στη μοναξιά παρέα.
Στο κεφαλόσκαλο ξαπόστασες
απρόσκλητη, ωραία.

Έρθες σαν φως, σαν άνοιξη
σαν ευωδιές του Μάη.
Σκίρτημα ψυχής, φτερούγισμα
με σπρώξανε στη πόρτα.

Έφυγες, όμως, γρήγορα,
η αγκαλιά μου μόνη.
Στεφάνι αγριολούλουδα
το δώρο σου στη πόρτα.

Έφυγες ... Αλίμονο, γιατί;
Λόγια δεν ειπωθήκαν.
Και γίναν όλα όπως πριν,
φθινόπωρο, χειμώνας.

Φλόγα αγάπης

της **Θεοχαρούλας Μπομποτή**

Τι ήρεμα που καίει η φλόγα
στην καρδιά!
Θέρμανε όλο το δώμα
και οι τοίχοι ψήθηκαν βαθιά.
Τι ήρεμα και σταθερά
που καίει η φλόγα με την αγάπη
στη ματιά,
αντλεί τα καύσιμα από ψηλά
κι είν' όλα τους στεγνά και τورνευτά
κι ανεξάντλητα να την κρατάνε
νύχτα και μέρα αναμμένη
ακόμη και μες στη βροχή.
Λιώνει τον κασσίτερο
και ενώνει το ασήμι στην ψυχή,
θέλει καθάρια την αναπνοή
και επαγρύπνηση πολλή
να δώσει μια μέρα και χρυσό
μες στη ζωή.

Γαλάζια κορασιά

του Γιάνη Αμπελουργού

Να 'ναι αλήθεια σύμπωση;
Ανέκαθεν τα δειλινά μ' άρεσαν τα γαλάζια
και την αυγή τα ρόδινα παιγνίδια τ' ουρανού
κι ένοιωσα σαν σε έκσταση, του αιθέρα τα τοπάζια
σαν χύνονταν κι ημέρευαν και γλύκαιναν το νου.

Άλλοτε πάλι ξέχναγα στην θάλασσας την άκρη
το βλέμμα πάνω στον αφρό, το χαλαζί το κύμα
να σπάει και ν' απλώνεται σαν ασημένιο δάκρυ
να ψιθυρίζει τρυφερά στην άμμο κάποιο ποίημα.

Στα όνειρα μου λάτρεψα κάτι θαμπές εικόνες
που θα 'λεγες ξεφύγανε από νεραϊδοχώρια.
Άλογα μέσ' στη θύελλα, του πέλαγου γοργόνες
νύμφες να πλέκουνε χορούς με λυγερά αγόρια.

Κι ακόμα όταν μου χάρισαν κραγιόνια και πινέλα
και να σκαρώσω πάσχισα τα πρώτα μου τοπία
ευθύς τα ροζ και τα μαβιά στου νου την πασαρέλα
σμίξαν και τότε το 'νοιωσα. Θα 'τανε ουτοπία...

Μετά την είδα κι ένοιωσα την ίδια ανατριχίλα
σαν τότε που ροδόβαφε η αυγή την εκκλησία.
Ήρθε και μπήκε αγέρωχη μες στις καρδιάς τα φύλλα
κι έγινε αλήθεια τ' όνειρο. Γαλάζια κορασιά!

Porca miseria

του Γιάνη Αμπελουργού

Κεκλεισμένων των θυρών, χαραμάδος μη υπάρχουσής
ουδαμώς ολιγωρών εξεκίνησε ο Μενούσης
δι' αγνώστους φευ χωρών, την κεφάλαν του βαρών
κεωνίας πόρνης ούσης.

Πήραν έλαβεν επ' ώμω, δυο τορβάδας υπό μάλης
τον ηυλόγησ' ο ιερέας, τον ησπάσθη κι ο μπακάλης
κι εξεβράσθη μίαν πρωίαν φορτωμένος ως χαμάλης
εις σταθμόν πόλης μεγάλης, πλήρους πανικού και ζάλης.

Δεν επρόκειτο βεβαίως περί νέου αμορφώτου.
Είχε δει μεγάλας πόλεις παρεκτός απ' το χωριό του.
Ενθυμήθη μετά δέους τους χαώδεις Γαργαλιάνους,
Το Δενδρί, τη Μακρακώμη μα άντε φτάσ' τους Ιταλιάνους.

Πήρε την τρανή τη στράτα περπατών υπερηφάνως
και σαν άνθρωπος του κόσμου... φιλοέχασκε σαν χάνος.
Τέλος πάντων οι ευρωπαϊοί σου 'ναι φίλε μου άλλη πάστα
και δεν είμαι και πρωτάρα και στα κοσμικά, για βάστα.

Ναι, μονάχα που δεν βρίσκει καφενέ για να καθίσει,
μια σκιά να την αράξει, μαγεριό να κολατσίσει.
Όλα αυτά δεν αντιλέγω, είν' σπουδαία και μεγάλα
μ' άλλα είχε στο χωριό του και ετούτα είναι... άλλα.

Έ, κει πάνω που τον πιάνει τούτη η αίσθηση η μυστήρια
και αναπολεί ρυάκια, λόγγους, ράχες, πανηγύρια
στρέφει προς τον εαυτό του ανοιχτά τα δυο του χέρια
και το πρώτο ιταλικό του αμολά: "porca miseria"!

Το άριστα και το μηδέν

του Γιάννη Αμπελουργού

Όντας παιδί, στα άγουρα τα χρόνια μου απάνω,
τότες που σκάρωνα κι εγώ παλάτια με την άμμο,
βάλτηκαν φίλοι και δικοί να με κανοναρχούνε,
για να μου μάθουν τη ζωή, σαν πιο μεγάλοι οπού 'ναι.

Μου 'πανε τότες: συνταγή στον άνθρωπο η γνώση
και το σχολειό, μοναδική επιτυχίας είναι.
Ζαλώθηκα λοιπόν κι εγώ και μάζεψα καμπόση
κι είπα: να η Ρόδος έρμε μου, και συ σπουδαίος γίνε.

Και άρχισα το πήδημα το παλουκοσπαρμένο
που όχι τριπλούν μα εικοσαπλούν και πάλι δεν τελεύει
και παν τα χρόνια τα γλυκά και της ζωής το τραίνο,
να το προλάβω αγκομαχώ, κι άραγε νάναι το σωστό, ο νους μου
πονηρεύει

Βλέπω στις πόρτες τις τρανές ανθρώπους συναγμένους
μ' ένα σωρό διπλώματα, πτυχία και διακρίσεις
να σκύβουν, να παρακαλούν κάποιους προϊσταμένους
και τούτοι να ποδοπατούν των νιων τις ψευδαισθήσεις.

Θωρώ στους δρόμους τα πλακάτ, τα χέρια τα υψωμένα
μιλάνε για μεταναστιά, άνεργους, πεινασμένους.
Κι' είν' όλοι τους αλίμονο άνθρωποι σαν κι εμένα
κι' ήταν μαζί μου σαν, παιδί, κυνήγαγα ανέμους.

Κι' αναμετρώ προοπτικές, ζυγίζω δεδομένα,
Ψάχνω για υπέρ, βρίσκω κατά και κάνω αναλύσεις
το έριξα στο Μαρξισμό, βραδύ τον βρήκα στο σφυγμό
κι' εγώ είμαι νέος, δε μπορώ, μ' απάθεια να καρτερώ
προτσές και εξελίξεις.

Απάθεια... Μα θα μου πεις βγες έξω κι αγωνίσου.
Αν δεν παλέψεις δε νικάς, τι μυξοκλαίς, κουνήσου.
Σύντροφε, συ που πάσχισες για την ιδέα του ίσου
τι πέτυχες; πάλι πεινάς, μόν' τη ζωή σου τυραννάς,
σύντροφε απελπίσου.

Αλίμονο... στις μέρες μας, το δίκιο κι η ισότη
μοβόρικα παρά ποτέ ζητούν ζωές, θυσίες
κι' εγώ σαν ήμουνα μικρός άλλα μου λέγαν, ότι
αρκεί να βγω επιστήμονας και μάτσο οι εργασίες.

Μα αν —λέω αλήθεια— αν έχαναν, τα γράμματα ένα μύστη
κι έναν εχθρό συνειδητά του κεφαλαίου η κλίκα,
αυτό μονάχα να 'ξερα: θε να 'τανε μεγίστη
η διαφορά, ή άραγε τι έχασα-τι βρήκα;